

Στις νέες συνθήκες, τις τόσο γυμνές από γλυκές αυταπάτες, υπάρχει εκρηκτική ανάγκη για μαχόμενη αντικαπιταλιστική Αριστερά

Πόσο κυνικά κλιμακώνεται η επίθεση του κεφαλαίου στη νέα φάση, για να ξεπεράσει την κρίση του σε βάρος της εργασίας, ενώ ο Ντράγκι προβλέπει «χαμηλή πτήση» της οικονομίας στην ΕΕ...

Σε ευρωπαϊκό επίπεδο, ο Μακρόν της ακραίας καταστολής (βλέπε «κίτρινα γιλέκα») αναδεικνύεται σε σύμβολο της... δημοκρατικής πτέρυγας (φαντάσου!) των συστημικών δυνάμεων της γερασμένης Ευρωπαϊκής Ένωσης, με τον Τσίπρα να εμφανίζεται ως το πουλέν της. Η βαθιά αντιδραστική μετάλλαξη της αστικής δημοκρατίας, αλλά και η κρίση της, εκφράζεται και στην ενίσχυση των ακροδεξιών και νεοφασιστικών δυνάμεων.

Αλλά και στην Ελλάδα η νέα φάση δεν «μυρίζει» άνοιξη του μέλλοντος, αλλά σαπίλα του παρελθόντος. Το μνημόνιο «τέλειωσε», ζήτω τα ευρω-μνημόνια για πάντα, που γίνονται «κανονικότητα». Με εργατικές αμοιβές φτώχειας και αύξηση των κερδών κατά 14% το 2017. Με τους Αμερικανούς να βλέπουν την Ελλάδα ως βάση εξόρμησης και σύσσωμο το αστικό πολιτικό σύστημα να καμαρώνει δίπλα στους νέους Πιουριφόι. Και με τον ΣΥΡΙΖΑ να «ανανεώνεται» με Τζουμάκα και πράσινες σημαίες, ολοκληρώνοντας την καθεστωτική του μετάλλαξη.

Σε αυτές τις συνθήκες, τις τόσο γυμνές από γλυκές αυταπάτες, υπάρχει εκρηκτική ανάγκη για μια μαχόμενη και ανατρεπτική Αριστερά, που θα συνειδητοποιήσει τη νέα φάση της σκληρής ταξικής σύγκρουσης, θα κάνει τις αναγκαίες αναπροσαρμογές και θα ριχτεί στον αγώνα, με επεξεργασμένη τακτική και αναβαθμισμένη στρατηγική απάντηση. Η ANΤΑΡΣΥΑ, στις καλύτερες πλευρές της δεκάχρονης διαδρομής της, έχει δείξει πως μπορεί να απαντά ανατρεπτικά (παρά τις υστερήσεις και αντιφάσεις) και αυτό αναγνωρίζεται από ευρύτερα τμήματα εργαζομένων και νεολαίας. Αποτυπώνεται και στην ενεργή συμμετοχή χιλιάδων αγωνιστών στις αριστερές αντικαπιταλιστικές κινήσεις πόλης και περιφέρειας.

Εξάλλου με ανατρεπτική γραμμή ANΤΑΡΣΥΑ και καθαρές απαντήσεις δόθηκαν με ελπιδοφόρο τρόπο κρίσιμες μάχες του προηγούμενου διαστήματος.

Με αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης και επαναστατική προοπτική και όχι με κυβερνητικές αυταπάτες και «προγράμματα επιβίωσης».

Με τα πρωτοβάθμια σωματεία στην απεργία της **1ης Νοέμβρη**, τον μαχητικό αυτοργανωμένο αγώνα αναπληρωτών-εκπαιδευτικών, τα μπλοκ του Μουσείου και της Καμάρας, τους ταξικούς αγώνες και τους συντονισμούς από τα κάτω και όχι ως οπισθοφυλακή του υποταγμένου συνδικαλισμού.

Με ταξική διεθνιστική αντιιμπεριαλιστική γραμμή κόντρα στα ζόμπι του εθνικισμού, των μακεδονομάχων και τουρκοφάγων και όχι με λογική «παρέμβασης» στο εθνικιστικό ρεύμα (βλέπε ΛΑΕ) ή αποδοχής της

εθνικής αστικής θέσης για «αλυτρωτισμό» των Σκοπίων και μονομερή «τουρκική επιθετικότητα» (ΚΚΕ).

Με αποφασιστική αντιπολίτευση απέναντι στην αστική κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και την «αφήγηση» του κόμματος ΣΥΡΙΖΑ για «προοδευτική και αντιφασιστική συμμαχία», που προσπαθεί να εγκλωβίσει κομμάτια του κινήματος στην κυρίαρχη πολιτική, που τρέφει το νεοφασισμό.

Με αποφασιστική αντιπαράθεση με τη δεξιά και την ακροδεξιά. Και όλα αυτά με λογική αντικαπιταλιστικού μετώπου-πόλου, ευρύτερης συσπείρωσης δυνάμεων. Είτε που διαχωρίζονται από το ρεφορμισμό και κινούνται προς τα αριστερά (κι έχουμε τέτοια θετικά παραδείγματα από την Αττική και τις γειτονιές της Αθήνας, μέχρι τη Θεσσαλονίκη και τις περιφέρειες της Μακεδονίας και αλλού), είτε από την επαναστατική αριστερά, που ξεπερνούν το «εμείς οι μόνοι συνεπείς».

Αρνηθήκαμε όμως -και η ζωή γρήγορα επιβεβαίωσε- τη διάχυση του αντικαπιταλιστικού, αντιΕΕ μετώπου στο χυλό μιας αντιμνημονιακής πατριωτικής δημοκρατικής συμμαχίας, όπως παλιότερα αρνηθήκαμε τα αντινεοφιλελεύθερα μέτωπα και την προσχώρηση στο σχέδιο ΣΥΡΙΖΑ, γι αυτό η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν δέχθηκε συνεργασία με την ΛΑΕ και το ΚΚΕ (που ανακαλύπτει ξανά σιγά-σιγά τη γοητεία της «κόκκινης διαχείρισης»). Όλα αυτά δείχνουν την αξία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τη δυνατότητα-αναγκαιότητα μιας στρατηγικής τομής στη νέα φάση, ώστε να ανταποκριθεί στις νέες απαιτήσεις.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα απαντήσει ενωτικά και ανατρεπτικά, με συλλογικό και δημοκρατικό τρόπο

Σε αυτό το τοπίο στο μέτωπο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ εμφανίζονται νέες δυσκολίες, διαφορετικές εκτιμήσεις και επιλογές, που προβληματίζουν και πικραίνουν τον κόσμο της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, με πιο τρανταχτό σημείο την ανακοίνωση δύο συνδυασμών για τον Δήμο Αθήνας, αλλά και διασπαστικές κινήσεις από άλλες πλευρές σε περιφέρειες και δήμους. Τα ζητήματα είναι πολιτικά.

Πρώτο, η απογοήτευση που προκαλεί ο ΣΥΡΙΖΑ και η ενίσχυση του **TINA** προκαλεί τάσεις ενός νέου ρεφορμισμού, μιας Αριστεράς «των μικρών πραγμάτων», του «δεν γίνονται και πολλά», με αποτέλεσμα σε αυτό το περιβάλλον να εμφανίζονται οι αδιέξοδες (ανατροφοδοτούμενες και συνδυαζόμενες) λογικές ήττας του «μετώπου σωτηρίας χωρίς πολλά-πολλά» ή του κόμματος-φρουρίου και του «πολέμου θέσεων» εντός της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς ή ενός ρηχού κινηματισμού, ακριβώς την ώρα που απαιτείται μια μετωπική αντικαπιταλιστική Αριστερά, με συσπείρωση της πρωτοπορίας σε όλα τα επίπεδα και με αναβαθμισμένη κομμουνιστική στρατηγική απάντηση.

Δεύτερο, η ανασυγκρότηση και αντεπίθεση της επαναστατικής Αριστεράς σήμερα δεν παρασέρνεται από ένα ευρύτερο ρεύμα αντιμνημονιακής πάλης, όπως στην προηγούμενη φάση. Απαιτεί δύσκολη κι επίμονη δουλειά με αναβαθμισμένο περιεχόμενο μέσα στην εργατική τάξη. Κι αυτό συχνά φαίνεται βουνό.

Τρίτο, η απειλή της ακροδεξιάς και του νεοφασισμού σπρώχνει δυνάμεις σε ευρύτερα «αντιφασιστικά μέτωπα», με συμμετοχή και ηγεμονία τελικά αστικών δυνάμεων (από τον ΣΥΡΙΖΑ μέχρι δήμους), υποβαθμίζοντας έτσι την αναγκαία πάλη απέναντι **συνολικά στον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό**, που ταΐζει τα φασιστικά τέρατα.

Η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** μπορεί να γίνει ακόμα μια φορά **ανατρεπτική σφήνα εκτροχιασμού** της αντιδραστικής αστικής επέλασης και έτσι να προχωρήσει και ο δικός της μετασχηματισμός σε ανώτερο επίπεδο. Απαιτείται να απαντήσει ανατρεπτικά και ενωτικά στις προκλήσεις των καιρών, κατακτώντας ενιαία παρέμβαση σε όλες τις μάχες, με βάση τις δημοκρατικές συλλογικές αποφάσεις του μετώπου, των χιλιάδων αγωνιστών και αγωνιστριών, των συνελεύσεων των επιτροπών της. Προωθητική διέξοδος υπάρχει και στην Αθήνα και αλλού. Είναι ο κόσμος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ευρύτερα της αντικαπιταλιστικής

Αριστεράς που παίρνοντας την υπόθεση στα χέρια του, χωρίς να μείνει λεπτό θεατής, θα δώσει τις αναγκαίες συλλογικές απαντήσεις. Μια ισχυρή, μια ανατρεπτική ΑΝΤΑΡΣΥΑ αποτελεί το καλύτερο εφόδιο για τις νέες αναμετρήσεις.

Πηγή: [ΠΡΙΝ](#)